

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Bruntále rozhodl samosoudkyní Mgr. Silvií Hodaňovou ve věci **žalobce xxx**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupeného xxx, advokátem se sídlem xxx, proti **žalované xxx**, nar. xxx, bytem xxx, zastoupené xxx, advokátkou se sídlem xxx, o 603.000,- Kč s příslušenstvím a vydání automobilu,

t a k t o :

I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci 550.000,- Kč s 9,75% úrokem z prodlení od 25.11.2007 do 31.12.2007 a od 1.1.2008 do zaplacení s úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou k prvnímu dni kalendářního pololetí, v němž trvá prodlení zvýšené o 7 procentních bodů, a to vše do 3 dnů od právní moci rozsudku.

II. Žaloba žalobce, kterou se domáhá zaplacení 15.000,- Kč a 9,75% úroku z prodlení z částky 565.000,- Kč od 21.11.2007 do 24.11.2007 se zamítá.

III. Žalovaná je povinna vydat žalobci osobní automobil značky Daihatsu Cuore 0.9, rok výroby 1996, registrační značky xxx, stříbrné barvy, číslo karosérie xxx, číslo motoru xxx, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

IV. Žalobce je povinen zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Bruntále náklady státu ve výši 23,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

V. Žalovaná je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu v Bruntále náklady státu ve výši 511,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.

VI. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 101.247,- Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal vrácení daru, a to částky 603.000,- Kč, spolu s příslušenstvím 9,75% úrokem z prodlení od 21.11.2007 do 31.12.2007 a dále s úrokem z prodlení ve výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a zvýšené o 7 procentních bodů a dále vydání osobního automobilu značky Daihatsu Cuore, roku výroby 1996, který byl specifikován registrační značkou, barvou, číslem karosérie a motorem. Žalobu odůvodnil žalobce tím, že se žalovanou žil v poměru jako druh a družka a dne 19.2.1999 daroval žalované částku 550.000,- Kč na zakoupení členských práv a povinností k družstevnímu bytu číslo xxx, v domě číslo popisné xxx v xxx, na ulici xxx. Tato částka byla žalobcem žalované darována přímo při podpisu smlouvy v kanceláři notáře xxx v xxx. Dále žalobce žalované daroval automobil značky Daihatsu Cuore, který dne 1.6.2001 na základě kupní smlouvy zakoupil od společnosti xxx za 89.000,- Kč. V květnu roku 2004 pak žalobce daroval žalované na výměnu oken v bytě částku 53.000,- Kč. Žalobce pak žalovanou vyzval k vrácení těchto darů dopisem ze dne 19.11.2007 s tím, že žalovaná hrubě porušila dobré mravy. Žalobce uvedl, že žalovaná jej vyzvala dopisem ze dne 12.6.2007 k vyklizení bytu, přičemž nepravdivě uvedla, že tento byt pořídila výlučně ze svých finančních prostředků. Dovolila pouze žalobci odnést si z bytu movité věci v žalobcově vlastnictví. Toto chování považuje žalobce za velmi nemorální za situace, kdy žalované je známo, že financoval převod práv a povinností k uvedenému bytu. Dále žalovaná měla žalobce fyzicky napadnout spolu s dcerou žalované, při opravě zařízení koupelny, kde jej hrubě urážely a ponižovaly. Dále jej měla žalovaná urážet, ponižovat, a to při montáži satelitu. Dne 11. listopadu 2007 došlo u žalobce k tomu, že vzhledem k dlouhodobým zdravotním problémům, stresu, nezdravé stravě a nevelkému množství alkoholu vypitého při oslavě žalobcových narozenin, k pokálení ve výše uvedeném bytě. Dcera žalované zavolala na žalobce Policii ČR, kdy byl žalobce odvezen k podání vysvětlení. V souvislosti s touto událostí dne 13.11.2007 navštívila žalovaná sestru žalobce xxx v jejím zaměstnání, kde tato pracuje jako prodavačka a tam ji před dalšími kolegyněmi a dokonce zákaznicí ukazovala žalobcovi znečištěné kalhoty a dehonestujícím způsobem se vyjadřovala nejen o žalobci a jejich společném životě, ale i o rodině, ze které pochází a urážela žalobcovi blízké zejména matku žalobce.

Žalovaná žalobu neuznala, popírala, že by ji byla žalobcem darována částka 550.000,- Kč na zakoupení bytu, naopak uváděla, že finanční prostředky na pořízení bytu byly výlučně její. Dále uvedla, že tuto částku získala od svého otce. Na dotaz soudkyně, jakým způsobem peníze za byt předala prodávajícím, žalovaná ničeho neuvedla, pouze mlčela. Nato její zástupkyně uvedla, že se k tomuto nebudou nyní vyjadřovat a vyjádří se později. Později, tedy až při jednání soudu dne 14.10.2008 žalovaná uvedla, že peníze za byt předávala v únoru v xxx a jako doprovod si vzala xxx. Pokud jde o dar automobilu, žalovaná jej rovněž neuznala a uvedla, že finanční prostředky na zakoupení automobilu dostala od své matky. Pokud jde o výměnu oken, pak tato měla být financována z jejího stavebního spoření, kdy obdržela částku 118.982,- Kč, která byla vyplacena na účet žalobce. Žalovaná pak rovněž popřela, že by se k žalobci chovala způsobem, který by porušoval dobré mravy, uvedla, že to byl naopak žalobce, kdo na ni nepřiměřeně žárlil, omezoval ji a neustále kontroloval a hlídal.

Provedeným dokazováním zjistil soud následující skutkový stav věci.

V roce 1999 se žalobce rozhodl koupit byt na ulici xxx v xxx, dozvěděl se o tom, že manželé xxx tento byt prodávají a kontaktoval je. Žalobce pak předal hotovost ve výši 550.000,- Kč manželům xxx v kanceláři notáře xxx v xxx, o čemž byla sepsána smlouva. Přítomni podpisu této dohody byli pouze manželé xxx a žalobce a xxx. Smlouva byla psána na xxx, peníze však byly předávány xxx. Jednalo se o peníze, které žalobce získal jako vypořádání majetku své matky, která ještě za svého života mu vyplatila podíl na nemovitosti ve výši 250.000,- Kč, dále získal 100.000,- Kč za prodej chatky, určité finanční prostředky měl ušetřeny a od xxx si půjčil 160.000,- Kč. K datu 19.2.1999 měl žalobce na svém účtu částku 450.000,- Kč. Dne 1.3.1999 byla sepsána dohoda o převodu členských práv a povinností mezi manžely xxx a xxx, a to členská práva a povinnosti vyplývající z členství vxxx k družstevnímu bytu číslo xxx, o velikosti xxx ve xxx. podlaží domu č.p. xxx, na ulici xxx v xxx s tím, že jako další členové domácnosti byl uveden druh xxx a dcera xxx. Dne 11.3.1999 byla sepsána nájemní smlouva o nájmu družstevní garáže mezi xxx a xxx. Téhož dne pak byla sepsána nájemní smlouva o nájmu družstevního bytu číslo xxx, o velikosti xxx ve xxx. podlaží, na ulici xxx č.p. xxx v xxx, mezi xxx a vxxx. Výlučnou členkou družstva xxx a nájemkyní družstevního bytu se stala xxx, kterou se tímto snažil žalobce zabezpečit pro případ, že by s ohledem na jeho věk a zdravotní stav došlo k jeho úmrtí s tím, že by jeho syn xxx tento byt po svém otci nedědil. (výpovědi svědků: xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx a xxx, dále dohody o převodu členských práv a povinností na čl. 31 spisu, nájemních smluv na čl. 29 a 30 spisu, výpisy z účtu na čl. 10 spisu.)

Žalobce prostřednictvím xxx se sídlem v xxx, koupil automobil značky Daihatsu Cuore 0.9, roku výroby 1996, dne 1.6.2001, za částku 89.000,- Kč. Jednalo se o automobil, který koupil po předchozí dohodě s xxx, který jej prostřednictvím autobazaru prodával. Mezi koupí auta a tím, kdy xxx žalobci prodej tohoto automobilu nabídl, uplynula doba asi tak jednoho měsíce. Automobil byl 9.6.2003 přepsán na žalovanou. (viz. kupní smlouva a faktura na čl. 11-13 spisu, technický průkaz na čl. 36 spisu, dále výpovědi svědků xxx, xxx.)

Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že žalobce žalované daroval částku 550.000,- Kč na zakoupení bytu, respektive na převod členských práv a povinností k družstevnímu bytu v xxx, na ulici xxx číslo xxx. Výlučnou členkou tohoto družstva xxx a výlučnou nájemnicí tohoto bytu se stala žalovaná.

Dle § 628 odst. 1 občanského zákoníku darovací smlouvou dárce něco bezplatně přenechává nebo slibuje obdarovanému a ten dar nebo slib přijímá.

V daném případě žalobce poskytl žalované finanční částku 550.000,- Kč, kterou na základě předchozí dohody zaplatil manželům xxx jako částku za převod členských práv a povinností, včetně práva nájmu k bytu a garáži na xxx ulici, číslo xxx v xxx a také částečně za přenechání movitých věcí jako vybavení tohoto bytu. Skutečnost, že žalobce disponoval s touto finanční hotovostí byla prokázána jednak výpisem z účtu, kdy na účtu žalobce se k datu 19.2.1999 nacházela částka 450.000,- Kč, tedy těsně před předáním přičemž částky 550.000,- Kč manželům xxx, neboť dne 1.3.1999 byla uzavřena dohoda o převodu členských práv a povinností mezi manžely xxx a žalovanou, přičemž tato dohoda následovala předání peněz manželům xxx žalobcem v xxx. O tom, že žalobce dále disponoval částku 550.000,- Kč a jednalo se výlučně o jeho finanční prostředky vypověděla shodně jeho sestra xxx, její manžel xxx a

dále syn xxx, kteří všichni vypověděli, že žalobce měl jednak peníze našetřené, jednak dostal polovinu z hodnoty domu, který byl ve vlastnictví žalobcoví matky jako předčasné vypořádání dědictví, dále disponoval finančními prostředky z prodeje chaty a dále jak potvrdil svědek xxx si od tohoto svědka půjčil částku 150.000,- Kč, či 160.000,- Kč. Skutečnost, že si žalobce určitou finanční částku půjčil dosvědčili i manželé xxx, kterým žalobce tuto částku předával. Svědkové xxx i xxx shodně potvrdili, že částku za převod členských práv a povinností předal tehdy manželům xxx žalobce s tím, že se jednalo o předání peněz v hotovosti v kanceláři u notáře xxx v xxx. Oba svědkové uvedli, že se u něj byli účastníci na byt podívat, paní xxx pak jednala pouze s panem xxx a i u předání peněz byl pouze xxx, který tyto peníze předával. Svědkyně xxx uvedla, že ji zarazilo, že na dohodě je uvedeno jméno žalované, domnívala se však, že to není její věc a na bližší okolnosti se neptala. Poté byla sepsána dohoda o převodu členských práv a povinností na xxx, kdy se tohoto jednání již neúčastnil xxx, který byl mimo domov a jeho podpis byl úředně ověřen na Městském úřadu xxx. Soud výpověď svědků xxx a xxx hodnotil jako věrohodné, neboť tito svědkové vypovídali u soudu nezávisle na sobě s tím, že až v průběhu řízení bylo soudem zjištěno, že svědkové xxx a xxx již společně jako manželé nežijí, což se soud dozvěděl až při předvolání svědka xxx. Pokud tedy žalovaná naznačovala, že jejich výpovědi jsou pouze účelové a vypovídají křivě, pak tato skutečnost nebyla v celém řízení nijak prokázána a soudu ani není zřejmé, jaký zájem by tito svědkové na křivé výpovědi měli. Oba svědkové již nebydlí v xxx, paní xxx žije v xxx, pan xxx v xxx, účastníky znají pouze z jednání při prodeji bytu, blíže se s nimi nijak nestýkali, žádný přátelský vztah s nimi neměli. Od doby prodeje bytu s nimi neudržovali žádný kontakt. Svědkové xxx a xxx jako manželé již společně nežijí, žijí ve značné vzdálenosti od sebe, když svědkyně xxx žije v xxx a xxx v xxx a tedy neměli žádný evidentní zájem na tom, aby někoho z účastníků svou výpovědí poškodili či naopak zvýhodnili. Vypovídají pak ve vzájemné shodě, i když společně již jako manželé nežijí. Soud tedy jejich výpověď o tom, že to byl právě žalobce, který jim předal částku 550.000,- Kč považuje za věrohodnou. Paní xxx pak byla přítomna jednání na xxx, kdy dohoda o převodu členských práv a povinností byla psána na paní žalovanou, ale tuto věc nijak s účastníky neřešila. Soud dále považuje za věrohodnou i výpověď svědků xxx, xxx a xxxx a xxx, kteří shodně vypověděli, že žalobce měl dostatek finančních prostředků na zakoupení tohoto bytu, respektive členských práv a povinností v družstvu. Jejich výpovědi pak korespondují s tím, že k datu 19.2.1999 na účtu žalobce byla částka 450.000,- Kč a jak vypověděl svědek xxx, na zakoupení bytu si od něj půjčoval částku 150.000,- Kč či 160.000,- Kč žalobce. Svědkové manželé xxx a xxx pak shodně vypověděli, že žalobce měl dostatek finančních prostředků, které si našetřil, které jednak získal z vypořádání dědictví, ještě za života své matky, která se snažila své děti majetkově vypořádat a dále získal peníze i z prodeje chaty. Rovněž tito svědkové vypověděli, že jim bylo známo, že žalobce, ačkoliv financoval koupi bydlení, tento byt hodlal napsat na žalovanou, tedy dohodu o převodu členských práv a povinností v družstvu uzavírala pouze žalovaná a žalovaná se stala výlučnou členkou družstva a výlučnou nájemnicí předmětného bytu. O této skutečnosti byly spraveni jak rodinní příslušníci, tedy sestra žalobce její manžel, syn žalobce, tak i přátelé a známí jako xxx, xxx, xxx a i snacha žalobce paní xxx. Všem těmto svědkům bylo známo, že žalobce z toho důvodu, že si byl vědom věkového rozdílu se snažil žalovanou zabezpečit pro případ, že by se jemu osobně něco stalo a vědom si i toho, že jeho jediným dědicem by v tomto případě byl jeho syn xxx. Sestra žalobce, jeho syn pak vypověděli, že i žalovaná si byla vědoma toho, že finanční prostředky na bydlení zajistil žalobce. I když svědkové xxx, xxx a xxx i jeho manželka byli rodinní příslušníci v širší rodině, pak jejich výpovědi podporují i známí žalobce jako xxx, xxx, xxx a rovněž žalobcova spolupracovnice paní xxx. Ti všichni shodně uvedli, že žalobce měl

finanční prostředky na zakoupení tohoto bytu a že se skutečně snažil zajistit žalovanou a napsat byt výlučně na ni.

Soud se dále zabýval námitkou žalované, že zde nedošlo k přijetí daru, neboť žalovaná neprojevila vůli dar přijmout. V tomto směru soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 33Odo 872/2004, kdy nejvyšší soud dovodil, že sice § 628 odst. 2 občanského zákoníku obvykle míní faktické přebrání věci, tedy z ruky do ruky, ovšem nelze vyloučit převzetí movité věci i jiným způsobem. Záleží na povaze darované věci a na situaci, ve které k darování dochází, tedy na okolnosti konkrétního případu, zda postačí pouze odevzdání symbolické. V daném případě se účastníci dohodli, že potřebují nové bydlení a v tomto směru kontaktoval žalobce tehdy manželé xxx. Žalovaná byla přítomna při prohlídce bytu manželů xxx. Vzhledem ke vztahu účastníků, kteří spolu žili jako druh a družka a měli v úmyslu zajistit si společné nové bydlení je nepochybné, že se o těchto otázkách, tedy jaký byt koupí a za jakou cenu, popřípadě, kdo tuto cenu zaplatí, z jakých peněz bude bydlení financováno, se museli dohodnout. Soud si nedovede představit, že by se účastníci v tak blízkém vztahu o těchto otázkách nebavili. Na druhé straně je svědeckými výpověďmi manželů xxx a syna žalobce xxx prokázáno, že otázka toho, kdo se stane vlastníkem bytu, v tomto případě pouze členských práv a povinností, byla řešena v rámci širší rodiny, byla probírána žalobcem i žalovanou před synem žalobce z prvního manželství, který byl o této otázce spraven a byl srozuměn s tím, že na byt si nebude činit žádný nárok, že tento byt bude výlučně žalované, rovněž tato otázka byla probírána s matkou žalobce, před jeho sestrou a švagrem. Jak už bylo uvedeno výše otázka financování bytu a skutečností, komu tento byt připadne, tedy kdo bude oficiálně jeho vlastníkem, byla řešena v rámci přátel a známých žalobce. Účastníci se pak dohodli, že výlučnou členkou družstva bude pouze žalovaná, a to z toho důvodu, aby syn žalobce z prvního manželství nemohl tento byt nabýt v rámci dědictví a bylo tak zajištěno určitá jistota a postavení žalované pro případ náhlého úmrtí žalobce. Není tedy možné, že by žalovaná tento dar odmítla, když následně po předání peněz žalobcem manželům xxx sepsala s manželi xxx na xxx dohodu o převodu členských práv a povinností k tomuto předmětnému družstevnímu bytu a nájemní smlouvy, ve kterých je uvedena jako výlučná nájemkyně, a to nájemní smlouvy jak na byt tak i na garáž. Pokud tyto doklady žalovaná podepisovala a tyto nájemní smlouvy a dohodu uzavírala, musela si v té době být vědoma, neboť jednání o ceně bytu byla přítomna, za jakou částku byl byt získán, kdo ji uhradil a že tedy se jednalo ze strany žalobce o dar vůči její osobě, který ji měl zajistit základní potřeby, tedy potřebu bydlení pro případ, že by se žalobci cokoliv stalo. Pokud by žalovaná neměla v úmyslu tento dar přijmout, nemohla by uzavřít dokumenty, které následovaly po darování a celou záležitost po právní stránce řešily, kdy se žalovaná teprve uzavřením dohody o převodu členských práv a povinností stala členkou družstva a uzavřením nájemních smluv výlučnou nájemkyní. Účastníci se tedy museli předem dohodnout, k jakému účelu bude darovaná částka použita, až se tak stane ve prospěch žalované za přesně předem stanoveným účelem, tedy za účelem zajištění bydlení. Soud tedy dospěl k závěru, že darovací smlouva byla mezi účastníky platně uzavřena a žalovaná dar s ohledem na všechny výše uvedené okolnosti případu přijala.

Pokud žalovaná uvedla, že ji částka na byt byla darována jejím otcem, tuto skutečnost potvrdil svědek xxx, otec žalované, který uvedl, že žalované částku 550.000,- Kč nejprve půjčil, posléze daroval a mělo se to stát na vánoce roku 1998. Tyto peníze měl svědek žalované předat v hotovosti a i žalovaná tyto peníze měla přechovávat v hotovosti. Neprošli tedy žádným účtem. K těmto skutečnostem byla vyslychaná i matka žalované a její sestra, přičemž tyto výpovědi nekorespondují zcela s výpovědí otce žalované. Sestra žalované

vedla, že na peníze na byt nebyla uzavírána smlouva, zatímco otec žalované tvrdil, že sepsali i nějakou smlouvu, kterou později roztrhal. Dále sestra uváděla, že peníze otec předával sestře v obývacím pokoji, otec žalované však tvrdil, že tyto peníze předával žalované u něj doma. Dále se rozchází jejich výpovědi v tomto detailu, kdy sestra žalované uvedla, že ji žalovaná ukazovala peníze na byt v pokojíčku, zatímco matka žalované uvedla, že peníze ukazovala všem žalovaná v obývacím pokoji. Soud tyto výpovědi nepovažuje za věrohodné, zejména s ohledem na výpověď svědků xxx a xxx, kteří oba shodně popsali, kde a kdo jim předával hotovost ve výši 550.000,- Kč, přičemž žalovaná tohoto předání přítomna nebyla. Žalovaná pak ihned po provedení výslechu svědkyně xxx při jednání soudu dne 4.6.2008 na dotaz soudu, komu předávala částku 550.000,- Kč, mlčela. Teprve u jednání soudu dne 22.1.2009, tedy i po výpovědi svědka xxx uvedla, že k předání peněz došlo v xxx u nějakého právníka. Tvzení žalované v tomto směru soud považuje pouze za ryze účelová, když žalovaná prvotně nebyla schopná popsat, kde a jakým způsobem peníze byly předávány, kdo u toho byl přítomen, proto po výslechu svědků soudu sdělila svou verzi toho, jak se událost udála. Výpověď svědků xxx a xxx koresponduje i s tvrzením žalobce, který uvedl, že žalovaná v xxx se žalobcem byla, čekala však venku, nebyla přítomna přímo jednání v notářské kanceláři. Žalovaná nikdy neuvedla, že by peníze, které získala na koupi bytu předala žalobci a je tedy zřejmé, že pokud částku 550.000,- Kč předával manželům xxx žalobce, nemohlo se jednat o peníze, které získala žalovaná, neboť žalovaná mu takovéto finanční prostředky nikdy nesvěřila. Tyto finanční prostředky neprošly nikdy ani účtem jejího otce ani účtem žalované, zatímco na účtu žalobce bylo prokazatelně v době transakce 450.000,- Kč a slyšení svědci, ať už rodinní příslušníci, známí a přátelé se shodovali na tom, že žalobce tyto finanční prostředky měl k dispozici, půjčoval si na zakoupení bytu od xxx, tito svědkové se jeví jako věrohodní a jejich věrohodnost nebyla žádným způsobem zpochybněna. Soud tedy dospěl k závěru, že žalobce žalované daroval částku 550.000,- Kč na zakoupení bytu, kterou předal manželům xxx a ti pak na základě tohoto aktu uzavřeli se žalovanou dohodu o převodu členských práv a povinností na xxx a žalovaná se na základě této skutečnosti stala výlučnou členkou a nájemkyní bytu.

Provedeným dokazováním bylo prokázáno, že žalobce se stal vlastníkem automobilu Daihatsu Cuore na základě kupní smlouvy uzavřené se společností xxx v xxx. Žalobce již tento automobil kupoval s úmyslem, že automobil bude provozovat jeho družka (žalovaná). Tyto skutečnosti byly prokázány kupní smlouvou uzavřenou mezi žalobcem a xxx, dále pak zejména výpovědi svědka xxx, který byl předchozím vlastníkem tohoto automobilu. Vypověděl, že tento automobil používala jeho žena, když se rozhodl koupit ji větší automobil, chtěl automobil prodat a nabídl ho žalobci s tím, že si byl vědom toho, že žalobce již jeden automobil má a nabízel tento automobil žalobci již s úmyslem, že bude pro paní xxx. Od této nabídky do koupě automobilu uběhl 1 měsíc. Automobil byl pak prodáván svědkem přes autobazar. Automobil byl pak přepsán na žalovanou dne 9.6.2003, o čem svědčí technický průkaz. Leasing žalobce na jeho automobil pak skončil k datu 13.2.2004, o čem svědčí dopis xxx zaslaný žalobci, v němž uvádí, že dnešního dne se stává vozidlo pronajaté na základě smlouvy vlastnictvím žalobce. Soud vyhodnotil svědectví svědka xxx jako věrohodné, tento svědek nebyl žádným z účastníků zpochybněn, soud neshledal žádné důvody, které by jeho věrohodnost snižovaly. Pokud žalovaná tvrdila, že na zakoupení automobilu dostala 90.000,- Kč od své matky, pak tomuto tvrzení soud neuvěřil. Matka žalované, stejně jako její sestra, byly slyšeny u jednání soudu dne 22.7.2008, při svém výslechu matka žalované si pletla částky, které žalovaná dostala od svého otce na byt a částky, které ji dala matka na automobil, uvedla, že na tento automobil ji dala na jaře roku

2001. Uváděla dále, že dcera o zakoupení automobilu hovořila delší dobu a pár měsíců na to ji pak dali peníze. Tato výpověď svědkyně xxx se však neshodla s výpovědí svědka xxx, ten uvedl, že od doby, kdy nabídl automobil žalobci ke koupi do realizace koupě uběhl měsíc. Pokud by tedy žalovaná získala peníze na zakoupení automobilu již na jaře roku 2007, přičemž automobil byl kupován až 1. června 2001, nemohla své matce sdělit, že se jedná o koupi tohoto konkrétního vozu, neboť o možnosti zakoupit tento vůz ještě v té době nevěděla. Soud tedy z tohoto důvodu nepovažuje výpověď matky žalované za věrohodnou. Dále se soudu jeví tvrzení žalované o tom, že automobil byl napsán na žalobce a později přepsán na její osobu pouze z důvodu využití výnosu od České spořitelny, když přepsání automobilu na žalovanou došlo dle technického průkazu 9.6.2003 a leasing na automobil byl xxx ukončen k datu 13.2.2004, tedy mnohem později, než byl automobil na žalovanou přepsán, za nevěrohodné. Z tohoto důvodu se soudu jeví tvrzení žalované jako pouze účelové. Soud tedy dospěl k závěru, že bylo provedeným dokazováním prokázáno, že žalobce zakoupil prostřednictvím autobazaru od xxx automobil s úmyslem darovat jej žalované, která tento automobil přijala, zcela prokazatelně ho dle výpovědi svědků užívala a později byl automobil i oficiálně přepsán na žalovanou a byla uvedena v technickém průkazu. Kromě slyšeného svědka xxx skutečnost, že automobil byl žalobcem žalované darován a pro ni byl žalobce kupován potvrdil i svědek xxx, syn žalobce.

Dále žalobce tvrdil, že žalované daroval částku 53.000,- Kč na výměnu oken v bytě žalované. Žalobce původně tvrdil, že v prosinci roku 2003 dal žalované v hotovosti částku 38.000,- Kč na výměru oken a dále uváděl, že v květnu roku 2004 uhradil 14.908,- Kč ze svého účtu přímo společnosti Sulko provádějící výměnu okem. Tyto skutečnosti žalovaná popírala, když uvedla že částka 38.000,- Kč byly její finanční prostředky, které zaplatila společnosti Sulko a dále uváděla, že částka zaplacená žalobcem, jako doplatek na výměnu oken 14.908,- Kč nebyla darem, ale jednalo se o její finanční prostředky ze stavebního spoření. Žalobce vzal žalobu o částku 38.000,- Kč včetně příslušenství zpět a řízení bylo v této části zastaveno. Pokud jde o částku 14.908,- Kč na výměnu oken, tak bylo prokázáno, že žalobce tuto částku dne 31.5.2004 uhradil ze svého účtu na účet společnosti Sulko, což je prokázáno předloženou fakturou společnosti Sulko na jméno žalobce za výměnu oken a dále výpisem z účtu žalobce. Současně však bylo prokázáno, že na účet žalobce byl dne 2.1.2003 vyplacen zůstatek ze stavebního spoření žalované ve výši 118.982,- Kč. Tato částka pak nebyla z účtu žalobce nikdy převedena na účet žalované. Je tedy otázkou, komu patřily finanční prostředky, kterými byla financována výměna oken a dále je otázkou, zda se skutečně jednalo o dar, když tuto částku mohl žalobce investovat do společného bydlení na běžnou údržbu společného bydlení. Vzhledem k tomu, že žalovaná popírala, že by tato částka byla ji žalobcem darována a že se vlastně jednalo o její finanční prostředky ze stavebního spoření na výměnu oken určené, dospěl soud k závěru, že žalobci se nepodařilo prokázat darování částky 14.908,- Kč žalované, a to ani po poučení soudu podle § 118a občanského soudního řádu. Soud proto v této části žalobu zamítl.

Provedeným dokazováním, a to výpovědí svědků xxx, xxx, xxx, xxx a jeho manželky xxx, dále xxx a xxx bylo prokázáno, že žalovaná dne 13.11.2007 kolem 16:45 hodin přišla do obchodu s oděvy, kde pracuje jako prodávačka sestra žalobce, xxx a zde před kolegyněmi xxx a zákaznicí prodejny za použití vulgárních slov urážela žalobce ve stylu, že je opilec, jak se nevhodně chová a hovořila o posraných věcech. Současně napadala i rodinu xxx a její manželství. Žalovaná svědkyni nadávala, že je žalobce ožrtec, že mu nebude prát posrané

věci, přičemž ji dala tašku s pokálenými věcmi. Tomuto incidentu předcházela incident dne 11.11.2007 v bytě účastníků, kdy dcera žalované zavolala na žalobce Policii České republiky, která jej odvezla k vysvětlení. Dle přiloženého přestupkového spisu, kterým byl proveden důkaz, však žalovaná nepotvrdila své fyzické napadení ze strany žalobce ani fyzické napadení dcery xxx tak, jak o tom vypověděla xxx, pouze mluvila o slovním napadení.

Podle § 630 občanského zákoníku se dárce může domáhat vrácení daru, jestliže se obdarovaný chová k němu nebo členům jeho rodiny tak, že tím hrubě porušuje dobré mravy. Občanský zákoník, ale ani žádný jiný právní předpis neobsahuje přesnou definici pojmu dobré mravy. Dobrými mravy společnosti je nutno chápat souhrn určitých etických a kulturních obecně zachovávaných a uznávaných zásad, jejichž dodržování je mnohdy zajišťováno i právními normami tak, aby každé jednání bylo v souladu s obecnými morálními zásadami demokratické společnosti. Závadné chování obdarovaného vůči dárci nemusí, coby v rozsahu a intenzity, dosahovat stupně závažnosti jednání, které by založilo trestně právní či správní právní odpovědnost obdarovaného. Musí se však jednat vždy o takové závadné jednání obdarovaného vůči dárci nebo členům jeho rodiny, které z hlediska svého rozsahu a intenzity nevzbuzuje žádné pochybnosti o jeho kolizi s dobrými mravy. Musí se však jednat o chování, které je svým rozsahem a intenzitou natolik výrazné, tedy je spojeno s nikoliv běžným, nýbrž s hrubým porušením dobrých mravů. Soud posuzoval chování žalované vůči žalobci podle těchto kritérií. Chování žalované již přesáhlo hranici běžného porušení dobrých mravů a došlo k natolik výraznému a rozsáhlému porušení dobrých mravů, které lze kvalifikovat jako hrubé porušení dobrých mravů v souladu s § 630 občanského zákoníku. Soud chování žalované kvalifikoval z objektivních hledisek s přihlédnutím ke všem souvislostem. Soud přihlédl k tomu, že 11.11.2007 došlo v bytě účastníků k incidentu, kdy žalobce se po požití menšího množství alkoholu a s ohledem na svůj zdravotní stav pokálel, poté došlo k tomu, že když se probudil, chtěl celou situaci s žalovanou a její dcerou řešit, avšak dcera žalované na něj zavolala policii ČR. Jak vyplývá z přestupkového spisu města xxx, podali všichni účastníci tohoto incidentu vysvětlení na Policii České republiky. Pouze dcera žalované uvedla, že zde došlo k fyzickému násilí, toto žalobce zcela popřel, rovněž tak žalovaná však nepotvrdila, že by ona či její dcera byly ze strany žalobce fyzicky napadeny. Naopak uvedla, že žalobce ji pouze nadává a hrozí soudními spory, avšak uvedla, že ji nikdy fyzicky nenapadl. Toto sdělení žalované na Policii České republiky je v rozporu s tím, co uvedla její dcera, která při své výpovědi uvedla, že ji žalobce kopnul, že chytil její matku za ruce a lomcoval s ní a že se tedy bála, aby je nezabil. Z tohoto důvodu pak na žalobce zavolala policisty. Tvzení žalované před Policií České republiky při podání vysvětlení jsou v rozporu i s jejími tvzeními v rámci tohoto řízení a v rámci její svědecké výpovědi, kdy uvedla, že ji žalobce strkal, chytil, škuhl s ní. Při podání vysvětlení však policii uvedla, že ji nikdy fyzicky nenapadl. Soud po posouzení těchto skutečností dospěl k závěru, že žalovaná s její dcerou volaly na žalobce nedůvodně Policii České republiky, neboť žalobce je nijak fyzicky neohrožoval a nehrozil od něj útok. Pokud jde o tvzení žalované, že žalobce byl opilý, pak tato skutečnost nevyplyvá ze záznamu Policie České republiky o zásahu. Tvzení žalované o opilosti žalobce nebylo potvrzeno ani dalšími slyšenými svědky. Svědek xxx, který uvedl, že dne 11.11.2007 vypil žalobce nějaké pivo a 2 až 3 štamprle, kdy slavil narozeniny. Protože mu nebylo dobře, odešel domu. Rovněž svědek xxx, syn žalobce, vypověděl, že mu po incidentu otec telefonoval a neměl pocit že by byl opilý. Tuto skutečnost potvrdil i svědek xxx, který uvedl, že žalobce nevysedává po hospodách, nadměrně nepopíjí alkohol, naopak je puntičkářský a akurátní. Po incidentu s policií mu telefonoval, nebyl opilý, byl spíše rozsušený, mluvil srozumitelně. K požívání alkoholu žalobcem pak vypověděla i svědkyně xxx, která uvedla, že si na fotbalu

dá nějaké to pivo. Pokud však byl na fotbale se žalovanou, nikdy moc nepil. Tito svědkové, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx, xxx a syn žalobce vypověděli, že žalobce byl veřejně činným člověkem v městě xxx, kde dlouhá léta pracoval jako činovník ve fotbale, tedy byl osobou veřejně známou a veřejně aktivní. Jeho syn pak uvedl, že si velmi zakládal na své pověsti. Svědek xxx pak ve své výpovědi potvrdil, že byl zvědavý, proč před domem žalobce stojí policie a toto zjišťoval. Z těchto důvodů chování žalované a její dcery, které zavolaly na žalobce policii pro incident, při kterém nebyly fyzicky napadeny a žalobce nebyl podle slyšených svědků opilý, vedlo k poškození jeho pověsti v městě xxx, kdy je nutno přihlídnout k tomu, že se jedná o malé město, kde každý zná každého a žalobce byl a je osobu veřejně činnou. Stejně tak hodnotí soud chování žalované v prodejně oděvů na náměstí v xxx, kde pracuje sestra žalobce xxx. Do této prodejny žalovaná přišla s věcmi žalobce, které jeho sestře xxx předávala s tím, ať je vypere. Jedná se o prodejnu na náměstí, kde přítomné prodavačky xxx, xxx a xxx shodně vypověděly, že v prodejně byli ještě zákazníci, bylo to před zavírací dobou a chování žalované bylo natolik hlasité, že ji slyšeli na druhém konci prodejny a dokonce museli žalovanou v jejich projevech usměrňovat. Žalovaná pak v této prodejně napadala vulgárními výrazy žalobce a i jeho sestru a její rodinu, přičemž ho osočovala jako opilce, sprostáka a hovořila o posraných věcech. Teprve po napomenutí zaměstnanců prodejny ztišila hlas. Toto jednání žalované soud hodnotí v hrubém rozporu s dobrými mravy. Je nepochybné, že v době, kdy k tomuto incidentu došlo byly již vztahy mezi účastníky narušené, kdy už spolu delší dobu jako druh a družka již nežili a měli mezi sebou konflikty ohledně vypořádání majetku a bydlení. Žalovaná však do té doby běžně žalobci jeho oblečení prala, teprve po tomto incidentu, jak vypověděla sestra žalobce xxx, začala prát žalobci ona. Pokud žalovaná chtěla předat věci, které nehodlala prát sestře žalobci, mohla tak učinit jinou formou, neboť v minulosti běžně sestru žalobce a jeho matku navštěvovala. Vzhledem k tomu, jakou formu volila, domnívá se soud, že tím chtěla poškodit pověst žalobce. Pokud žalovaná učinila výstup v prodejně na náměstí v malém městě xxx, kde byli přítomni nejenom prodavačky, ale ještě i běžní zákazníci v době, kdy prodejna byla ještě otevřena, přitom zde vytahovala, jejími slovy posrané svršky žalobce a vulgárními výrazy označovala chování žalobce i celé jeho rodiny, včetně sestry xxx, pak si musela být vědoma, že tento incident nezůstane bez následků a naopak stane se v tomtom městě veřejně známým. Musela vědět, že žalobce dlouhá léta pracoval pro fotbalový oddíl xxx. Byl tedy v městě xxx známý pro svou angažovanost a současně muselo být žalované známo, že si na své pověsti velmi zakládá. Tímto chováním tedy poškodila žalovaná žalobce, kdy na něj povolala Policii České republiky, ačkoliv v průběhu řízení nebylo prokázáno, že by žalovaná či její dcera byly v ohrožení zdraví či života a že by žalobce byl opilý, což už v městě xxx vzbudilo pozornost a dále pak následující dny učinila na veřejném místě výstup vůči sestře žalobce a popsala chování žalobce nevybíravými výrazy. Přitom výpověďmi svědků výše uvedenými bylo prokázáno, že žalobce nebyl a není člověkem, který by se často opíjel, navštěvoval restaurace, hospody. Soud se domnívá, že tak žalovaná učinila s úmyslem poškodit žalobce a touto psychickou formou nátlaku jej chtěla donutit, aby opustil společně obývaný byt, neboť již v té době jej k vyklizení bytu vyzvala prostřednictvím právního zástupce, o čemž vypovídají výzvy založené ve spise. Již 12.6.2007 xxx vyzval žalobce k vyklizení bytu. Její jednání bylo tedy motivováno snahou vyřešit majetkové vyrovnání po skončení jejich družského vztahu. Volila však k tomu prostředky, které soud zhodnotil v hrubém rozporu s dobrými mravy, kdy hrubě urážela na veřejném místě nejenom žalobce, ale i jeho sestru a její rodinu, kdy jej zostudila a znevažila jeho postavení jako osoby veřejně činné v městě xxx. Soud při tomto hodnocení vzal v úvahu i skutečnost, že vztahy mezi účastníky byly narušeny. Nastalou

situaci však žalovaná řešila nevhodným způsobem hodnoceným jako hrubé porušení dobrých mravů.

Pokud pak žalovaná své jednání omlouvala tím, že žalobce se vůči ní zachoval rovněž nevhodně, že ji tedy urážel, pak o chování žalobce vůči žalované vypovídali svědci xxx a xxx. Oba svědci byli přítomni telefonátům, kdy žalobce žalované vulgárně nadával a použil výrazy jako kurva. Bylo to v roce 2007 tedy v době, kdy účastníci měli mezi sebou konflikty. Soud pak přihlédl i k tomu, že to byla žalovaná, která umožnila svědkyni xxx vyslechnout tento telefonát hlasitým odposlechem a tedy to byla ona, kdo umožnil svědkyni, aby byla soukromému hovoru přítomna. Žalobce tedy použil vulgární nevhodné výrazy vůči ženě, soud však přihlédl k tomu, že se tak dělo v roce 2007, tedy v době, kdy již účastníci mezi sebou měli konflikty a řešili další společné soužití v bytě. Dále se pak jednalo o ojedinělé telefonáty a soud se domnívá, že byť žalobce použil vulgárně nevhodné výrazy vůči své družce, pak toto jeho chování nedosáhlo takové intenzity, aby se jednalo o hrubé porušení dobrých mravů. Byl to pouze telefonát v době, kdy řešil jejich soukromé rozepře a byly to telefonáty soukromé. Byla to žalovaná, která umožnila svědkům, aby tyto telefonáty vyslechli.

Dokazováním tedy bylo prokázáno, že žalobce žalované daroval částku 550.000,- Kč na zakoupení členských práv a povinností k družstevnímu bytu číslo xxx v domě č.p. xxx, na ulici xxx v xxx. Dále bylo prokázáno, že žalobce dne 1.6.2001 koupil osobní automobil značky Daihatsu Cuore, rok výroby 1996, který daroval žalované dne 9.6.2003. Dále pak bylo prokázáno, že žalovaná se k žalobci zachovala tak, že hrubě porušila dobré mravy, a to výše popsaným chováním. Žalobce na základě této skutečnosti požádal žalovanou výzvou ze dne 19.11.2007, která ji byla doručena dne 21.11.2007 o vrácení všech darů z důvodu hrubého porušení dobrých mravů a současně i v tomto přípise kvalifikoval jaké chování žalované považuje za hrubé porušení dobrých mravů. Tato výzva ji byla skutečně dne 21.11.2007 doručena (viz výzva na čl. 14-15 a doklad o doručení na čl. 16 spisu.) Soud tedy dospěl k závěru, že je dán důvod ke vrácení daru podle § 630 občanského zákoníku a žalobě ve vztahu k částce 550.000,- Kč a osobnímu automobilu vyhověl.

Pokud jde o příslušenství, tj. úrok z prodlení z částky 550.000,- Kč, pak na úrok z prodlení má žalobce právo podle § 517 občanského zákoníku ve výši, která je dána nařízením vlády číslo 142/1994 Sb. v platném znění. Nyní se výše úroku z prodlení odvíjí od výše repo sazby stanovené Českou národní bankou. V daném případě je počátek prodlení dán výzvou k vrácení daru, ve které žalobce vyzval žalovanou, aby mu do 3 dnů vrátila darované finanční částky, neboť lhůta plnění v daném případě nebyla dohodnuta ani stanovena a tedy soud postupuje podle § 563 občanského zákoníku, kdy je dlužník povinen splnit dluh 1. dne poté, kdy byl o plnění věřitelem požádán. Výzva vrácení daru byla žalované doručena dne 21.11.2007, lhůta 3 dnů uplynula dne 24.11.2007 a od 25.11.2007 je žalovaná v prodlení s vrácením daru. Soud proto žalobě v této části týkající se příslušenství od 21.11.2007 do 24.11.2007 včetně nevyhověl a žalobu v této části zamítl.

Zástupkyně žalované učinila u jednání soudu dne 22.1.2009 návrh na započtení pohledávky žalované ve výši 70.000,- Kč, vůči pohledávce žalobce na vrácení daru, z titulu rovněž vrácení daru. Uvedla, že chce započíst částky 35.000,- Kč, které žalovaná uhradila xxx a další 35.000,- Kč, které uhradila xxx, když tyto částky žalovaná žalobci darovala a nyní je chce vrátit, neboť žalobce se k ní choval nevhodně, opíjel se, hrubě ji napadal v bytě, žárlil na ni, činil ji výstupy v zaměstnání a na veřejnosti.

Podle § 630 občanského zákoníku dochází k zániku darovacího vztahu na základě dvou po sobě následujících právních skutečností. První je hrubé porušení dobrých mravů chování vůči dárci či členům jeho rodiny. Druhé je jednostranný právní úkon dárce adresovaný obdarovanému. Právní zástupkyně žalované ani žalovaná neučinila vůči žalobci jednostranný adresovaný právní úkon, tedy nepožádala přímo žalobce o vrácení daru. Teprve okamžikem, kdy tento jednostranný adresovaný úkon obdarovanému dojde, dochází k zániku darovací smlouvy. Vzhledem k tomu, že jednostranný adresovaný právní úkon nebyl vůči žalobci žalovanou, ani její právní zástupkyní, učiněn, k zániku darovací smlouvy nedošlo a tudíž na straně žalované není pohledávka, kterou by bylo možno započíst vůči pohledávce žalobce. Podle § 581 odst. 2 občanského zákoníku, nelze vůči splatné pohledávce započíst pohledávku, která ještě není splatná, pokud se tak nestane dohodou účastníků. V daném případě pohledávka žalované na vrácení daru není ještě splatnou, neboť žalovaná, ani její právní zástupkyně, nepožádaly žalobce o vrácení daru, přičemž se musí jednat o jednostranný adresovaný právní úkon, který by mohl být obsažen v žalobě či být učiněn v rámci řízení, avšak musel by být adresovaný žalobci. Toto nebylo ze strany žalované učiněno, a proto nemohla nastat splatnost pohledávky žalované vůči žalobci na vrácení daru. Vzhledem k tomu, že započtení této pohledávky je možné pouze dohodou účastníků a k takovéto dohodě nedošlo, nelze tuto pohledávku započíst a soud se dalšími předpoklady, tedy tím, zda došlo k chování žalobce v rozporu s dobrými mravy vůči žalované nezabýval.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 občanského soudního řádu, kdy žalobce byl úspěšný v rámci návrhu na vydání automobilu v plné výši a v rámci návrhu na vrácení částky 603.000,- Kč pouze částečně. Soud dospěl k závěru, že žalobce žalobou se domáhá dvou různých návrhů, návrhu na zaplacení částky 603.000,- Kč a návrhu na vydání osobního automobilu, jakožto movité věci. Z hlediska náhrady nákladů řízení toto posuzoval jako 2 samostatné nároky. Dospěl k závěru, že u nároku na vydání věci byl žalobce 100% úspěšný, jeho úspěch na zaplacení částky 603.000,- Kč byl pouze 91,21%, kdy žaloba byla co do částky 15.000,- Kč, včetně příslušenství zamítnuta a co do částky 38.000,- Kč byla žalobcem vzata zpět, z důvodu důkazní nouze. V tomto směru je jeho neúspěch vyjádřen 8,79 %. Žalobce tak má právo na náhradu 82,42 % nákladů, na zaplacení částky 603.000,- Kč. Odměnu právního zástupce žalobce na vydání věci činí podle § 8 vyhl. číslo 484/2000 Sb., částku 9.000,- Kč, odměna podle § 3 vyhl. číslo 484/2000 Sb. z částky 603.000,- Kč činí částku 49.360,- Kč. Celkem činí odměna právního zástupce částku 58.360,- Kč, zástupce žalobce pak činil ve věci 10 úkonů právní pomoci, za převzetí věci, sepsí žaloby, účast u jednání dne 4.6.2008, 22.7.2008, 14.10.2008, 13.11.2008, 9.12.2008, 22.1.2009, 23.2.2009 a dále účast na výslechu dožádaným soudem dne 19.9.2008. Dle § 13 vyhl. číslo 177/1996 má tedy zástupce žalobce právo na 10 režijních paušálů po 300,- Kč. Náklady právního zastoupení tedy činí částku 61.360,- Kč. Žalobce má pak právo na náhradu zaplaceného soudního poplatku ve výši 25.120,- Kč. Dále pak má zástupce žalobce právo na náhradu nákladů cestovného z xxx do xxx a zpět, kdy dle předloženého technického průkazu osobního automobilu Opel Astra, registrační značky xxx, činí průměrná spotřeba vozidla 6,7 litrů na 100 km, ujeto bylo z xxx do xxx a zpět, celkem 270 km, při ceně motorové nafty v roce 2008 dle vyhl. č. 357/2007 31,20 a v základní sazbě náhrady za používání silničního motorového vozidla 4,10 činilo cestovné 1.671,- Kč. Při platnosti vyhlášky číslo 451/2008 od 1.1.2009 za cesty žalobce k jednání v roce 2009, činila základní sazba náhrady za používání silničního motorového vozidla 3,90 a cena motorové nafty 28,50 a cestovné pak činilo 1.568,- Kč. Zástupce žalobce pak jel v roce 2008 k jednání do Bruntálu 5krát po 1.671,- Kč, dále 2krát

v roce 2009 po 1.568,- Kč a dne 19.9.2008 jel zástupce žalobce z xxxx do xxx stejným vozidlem, se stejnou spotřebou, z cenou motorové nafty podle vyhlášky číslo 357/2007 31,20 a v základní sazbě 4,10, bylo ujetu celkem 624 km a cestovné činilo 3.863,- Kč, dále pak žalobce požadoval ztrátu času, a to cestu z xxx do xxx a zpět, kdy cesta trvala 4 hod. 10 min., tedy celkem 9 půlhodin po 100 ,- Kč podle § 14 vyhl. č. 177/1996 Sb., tedy 7krát 900,- Kč, za cestu k sedmi jednání z xxx do xxx a dále náhrady za ztrátu času cestou z xxx do xxx a zpět, která činila celkem 7 hod. 45 min., tedy 16 započatých půlhodin po 100,- Kč, celkem tedy 1.600,- Kč. Ztráta času tedy celkem činila 7.900,- Kč, cestovné celkem 15.354,- Kč a dále ještě žalobce má nárok na náhradu ubytování v obci v xxx cestou z xxx do xxx, kde dle předloženého potvrzení uhradil z noci na 18.9. na 19.9.2008 částku 1.300,- Kč, tyto náklady tedy představují částku 24.554,- Kč. Náklady žalobce tak činí celkem částku 111.034,- Kč. Tyto náklady rozdělil soud v rámci dvou nároků na vydání auta na zaplacení částky 603.000,- Kč v poměru 1:1 s tím, že v případě vydání auta byl žalobce 100% úspěšný a má tedy právo na náhradu všech nákladů, které činí 55.517,- Kč, v případě nároku na zaplacení částky 603.000,- Kč má žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši 82,42 %, což z částky 55.517,- Kč činí částku 45.757,- Kč. Celkem má žalobce nárok na zaplacení nákladů řízení ve výši 101.274,- Kč.

Česká republika Okresní soud v Bruntále vyplatil svědkyni xxx svědeckné ve formě jízdného z xxx do xxx ve výši 534,- Kč, v jednom směru. Podle § 148 odst. 1 občanského soudního řádu má Česká republika právo podle výsledků řízení na náhradu nákladů řízení, která uhradila. V daném případě je předmětem svědeckné ve výši 534,- Kč, který soud rozdělil stejným způsobem jako při určení náhrady nákladů řízení. Částku 534,- Kč soud tedy rozdělil stejným poměrem, tedy 1:1, dva nároky na vydání automobilu a na zaplacení částky 603.000,- Kč s tím, že v případě vydání automobilu je povinna žalovaná, která byla neúspěšná zaplatit částku 267,- Kč a v případě nároku na zaplacení částky 603.000,- Kč je žalovaná povinna uhradit po 91,21 % z částky 267,- Kč, tedy částku 244,- Kč a žalobce 8,79 %, tedy 23,- Kč. Celkem je žalovaná povinna zaplatit České republice na nákladech státu 511,- Kč a žalobce 23,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání, a to ve lhůtě 15ti dnů ode dne jeho doručení, písemně, ve trojím vyhotovení ke Krajskému soudu v Ostravě prostřednictvím soudu podepsaného.

Okresní soud v Bruntále
dne 27.2.2009

Mgr. Silvie Hodaňová v. r.
- samosoudkyně -

Za správnost vyhotovení: